

This PDF you are browsing now is a digitized copy of rare books and manuscripts from the Jnanayogi Dr. Shrikant Jichkar Knowledge Resource Center Library located in Kavikulaguru Kalidas Sanskrit University Ramtek, Maharashtra.

KKSU University (1997- Present) in Ramtek, Maharashtra is an institution dedicated to the advanced learning of Sanskrit.
The University Collection is offered freely to the Community of Scholars with the intent to promote Sanskrit Learning.

Website
<https://kksu.co.in/>

Digitization was executed by NMM

<https://www.namami.gov.in/>

Sincerely,

Prof. Shrinivasa Varkhedi
Hon'ble Vice-Chancellor

Dr. Deepak Kapade
Librarian

Digital Uploaded by eGangotri Digital Preservation Trust, New Delhi
<https://egangotri.wordpress.com/>

कविकुलगुरु कालिदास संस्कृत विश्वविद्यालय, रामटेक
हस्तलिखित संग्रह

दाखल क्र. M302 विषय काव्य
नाव. भारतवर्ष्य (821 बरक) मुद्रित
लेखक/लिपीकार भारतवर्ष्य
पृष्ठ 18 काल शके 1786 पूर्ण/अपूर्ण

अथभारतचंपौअष्टमस्तवकःप्रारभ्यते॥

श्रीगणेशायनमः॥ अथाष्टमस्तवकप्रारंभः॥ ॥ यावदभिमन्युविवाहोत्सवोजातस्तावत्कोतुकवता साभ्यर्च्योत्साहवता पांडुसूतेन युधिष्ठिरेण युधियुद्धे प्रको
ष्ठांगणे मणिबंधकूर्परभागे एकांज्यां मोर्वीनिर्तकीं कर्तुं अपरांज्यां भूमिं भुजभुवि भुजांगणे चिरस्य बहुकालं स्यात्सुं स्थिरतरां कर्तुं युद्धकर्मणा भूमिं स्वकीयां क
त्वा भुजबलेन तद्रक्षणं कर्तुं मित्यर्थः आहूताः क्षितिपाः राजानः उन्मदेः मदस्त्राविभिः द्विपैः विराटनगरीं प्रापुः केकैः कामिव प्राचट्वा सरसं चयाः वर्षाकालिक
दिनसमुदायाः घनैः सह महोद्रेः तदीमिव ॥ १ ॥ पार्थः युत्थाय सेनानां यावतीः यावत्संख्याकाः अक्षौहिणीः दधौ बभार धार्तराष्ट्रः दुर्योधनश्च पुनः चतसृभिः अ

तावत्पांडुसूतेन कोतुकवता कर्तुं प्रकोष्ठांगणे ज्यामेकां युधिनिर्तकीं भुजभुवि स्थासुं चिरस्यापरां आहूताः क्षितिपा विराटनगरीं सैन्यद्विपै
रुन्मदेः प्राचट्वा सरसं चया इव घनैः प्रापुर्महोद्रेस्तदीं १ सेनानां यावतीः पार्थः युत्थाय अक्षौहिणीर्दधौ धार्तराष्ट्रश्च तसृभिस्तावतीरधिकाः पुनः
२ उक्ता ध्वृत्तांतमुवाच शल्यं पार्थस्ततो भानुसूतस्य युद्धे आक्षेपवाचा हृदयं वितक्षन् न्वर्थतामाचरमातुलेति ३ अधिकाः तावतीः तावत्संख्याकाः दधौ

युधिष्ठिरस्य मित्रनृपसेनानां सप्ताक्षौहिण्यो मिलिताः दुर्योधनस्य तु एकादशाक्षौहिण्यो मिलिता इत्यर्थः ॥ २ ॥ ततः पार्थः धर्मराजः उक्तः अध्वृत्तांतः हे दुर्योधन
ते सहायं करिष्यामीति वाग्दानरूपमार्गवृत्तांतो येन तं शल्यं प्रतिवक्ष्यमाणमुवाच इतीति किं हे मातुल युद्धे भानुसूतस्य कर्णस्य हृदयं अंतःकरणं उरस्थलं च
आक्षेपवाचा धिक्कारवाण्या वितक्षन् व्यथयन् भिंदन् च सन् अन्वर्थतां शल्यनामार्थं युक्तत्वं आचरसंपादयेति कुंतबाणादीनां लोहमयाग्रं शल्यपदार्थः धर्मराजे
न आहूतं माद्र्याबंधुं स्वमातुलं शल्यं मार्गैस्वानुकूल्यार्थं गुप्तवृत्त्या कृतातिथ्या संतुष्टं प्रति दुर्योधनः साहाय्यं यथाचेतेन करिष्यामीति वाग्दानं कृतं इत्यध्वृत्तांतः ॥ ३ ॥

॥ गद्यं ॥ अथ भागिनेयेषु भागिनीपुत्रेषु पांडवेषु वत्सलतया स्नेहेन सत्यसंगरः सत्यप्रतिज्ञः शल्यः तथेति करिष्यामीति प्रतिश्रुत्य प्रतिज्ञाय ॥ १ ॥ पद्यं ॥
 सः मद्राधिपः शल्यः हेयुधिष्ठिर मांतवमद्राय कल्याणं कर्तुं निद्रामुचं जागरूकं विद्धि जानीहि इति ब्रुवन् सन् द्राक् द्रुतं पार्थात् स काशात् दुर्योधनांतिके
 ययौ जगाम ॥ ४ ॥ युद्धे साहाय्यं साह्यं कर्तुं सरसीरुहाक्षं श्रीकृष्णं वरीतुं कामो यस्य सः बलवैरिसूनुः अजातशत्रोः युधिष्ठिरस्य गां आज्ञावचनं अव

॥ गद्यं ॥ अथ भागिनेयेषु वत्सलतया सत्यसंगरस्तथेति प्रतिश्रुत्य ॥ १ ॥ पद्यं ॥ मद्राय तव मां विद्धि निद्रामु
 चमिति ब्रुवन् मद्राधिपो ययौ पार्थात् स द्राग् दुर्योधनांतिकम् ॥ ४ ॥ ततः ॥ साहाय्यं युद्धे सरसीरुहाक्षं वरीतु
 कामो बलवैरिसूनुः अजातशत्रोरवतंसयनूगां तु गन्धर्वाणां द्वारवतीं मया सीतु ॥ ५ ॥ ग० तत्र चिरदृष्टस्य कुंजरकु
 मारकोमलचक्रमविलासस्य तस्य विलोकनाय वीथीषु वीथीषु जनाः संधी बभूवुः ॥ २ ॥ ॥ ॥

तंसयन् मूर्ध्नि गृह्णन् बहुदरं कुर्वन्नित्यर्थः तुंगध्वजां उच्चध्वजां द्वारवतीं द्वारकां अयासीत् अगमत् ॥ ५ ॥ गद्यं ॥ तत्र द्वारकायां चिरदृष्ट
 स्य बहुकालेन दृष्टस्य कुंजरकुमारस्य कलमस्यैव कोमलः सुंदरः चक्रमविलासो गमनविलासो यस्य तस्य अर्जुनस्य अवलोकनाय वीथीषु
 वीथीषु रथ्यासरथ्यासजनाः संधी बभूवुः समुदितो बभूव ॥ २ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥

चं.भा.
२

पद्यं॥ स्रमद्रायाः हरणे हेतुं तदीयां अर्जुनीयां यतित्वबुद्धिं यतित्वं संपाद्य तस्याः हरणं कर्तव्यमिति बुद्धिं हृदि अंतःकरणे कुर्वतीनां गवाक्षमार्गैः कृतवीक्ष
णं याभिस्तासां स्त्रीणां मुखमेवंदुः तस्मिन् स्मितमेव शुभ्रत्वा दुज्वलत्वाच्च चंद्रिका आसीत् तदृष्या स्रमद्रा हरणे यतिवेषधारणस्मरणेन हास्यं च कुरि
त्यर्थः॥६॥ तत्र दौ वारकैः द्वारे नियुक्तैः पुरुषैः दत्तमार्गः सः अर्जुनः निकेतमध्ये गृहमध्ये निद्रायमाणस्य शौरेः श्रीकृष्णस्य चरणोपधानं शय्यासंबन्धिचर
णस्थापनार्थमुपबर्हे अगात् अगमत् सेवकभावेन प्रभोः चरणस्थितिभागे जगामेत्यर्थः कीदृशं चरणोपधानं तस्य कृष्णचरणस्य गर्भे अंतर्भागे यासिं

॥ पद्यं॥ हेतुं स्रमद्रा हरणे तदीयां यतित्वबुद्धिं हृदि कुर्वतीनां गवाक्षमार्गैः कृतवीक्षकाणां स्त्रीणां मुखेवंदोः स्मितचं
द्रिकाभूत् ॥ ६॥ दौ वारिकैस्तत्र सदत्तमार्गो निद्रायमाणस्य निकेतमध्ये शौरेरुपायाच्चरणोपधानं तद्वर्षं सिंधुच्यु
तकूर्मशोभं ॥ ७॥ यस्याधि मौलिसविधे प्रथमं समेत्यतिष्ठत् कुरूद्वहसुतो युधिसाह्यमर्थी रेजे परीक्षितुमिवोत्सुक
तां दधानस्तत्कुंतले निजमनस्य पिवन्क्रिमाणं ॥ ८॥

धुः गंगानदी तस्याः सकाशात् च्युतः भ्रष्टः यः कूर्मः तद्वत् शोभते तत् ॥ ७॥ युधिसाह्यं अर्थयते सो अर्थी कुरूद्वहसुतः दुर्योधनः प्रथमं एष्य आगत्य
यस्य श्रीकृष्णस्य सविधं अधि मौलि शिरोभागे तिष्ठन् सन् तस्य कुंतले शिरोरुहे निजमनस्य पितृमनसि च वक्रिमाणं वक्रत्वं निरीक्षितुं उभयोर्वक्रत्वं
समानं अथवा न्यूनाधिकं वर्तते इति द्रष्टुं उत्सुकतां दधान इव रेजे शुशुभे ॥ ८॥

टी.स्त.
८

२

निमीलनेन आलिङ्गितं युक्तं नेत्रयुग्मं यस्य निष्पंददेहः यः श्रीकृष्णः स्वध्यानशैल्याः निजध्यानरीत्याः सखमास्थितानां प्राप्नुवतां तपस्विनां संधं अ
नुकुर्वन्निव बभौ अनेन गाढनिद्रां प्राप्त इति व्यज्यते ॥ ९ ॥ घुसृणेन काश्मीरजेन कुंकुमेन क्लृप्तः रचितः देव्याः रुक्मिण्याः कुचात् सकाशात् यदीये क
पोलफलके गल्लफलके सक्तः संलग्नः मकरः मीनध्वजस्य मदनस्य अरेः शिवस्य जयिनो विजयाय अर्जुनाय सिद्धिं युद्धे जयसिद्धिं विश्राणय देही

निमीलनालिङ्गितं नेत्रयुग्मो निष्पंददेहो नितरां बभौ यः स्वध्यानशैली सखमास्थितानां तपस्विनां संधमि
वानुकुर्वन् ॥ ९ ॥ देवीकुचाद्विरुक्ते घुसृणेन क्लृप्तः सक्तः कपोलफलके मकरो यदीये मीनध्वजारिजयि
नो विजयस्य सिद्धिं विश्राणयेति निगदन्निव कर्णमूले १० पाश्चात्यपाथो निधिपार्श्वभागे संपूर्य कुक्षिं सलिलस्य
पूरैः स्वजातियूथाच्युतिमाश्रितस्य क्रमं दधौ यो घनशावकस्य ॥ ११ ॥

तिकर्णमूले कर्णोपांते निगदन्निवरेजे शुशुभे स्वप्रभोः मदनस्य शत्रोः शिवस्य जेतुर्जुनस्य हिताशंसनं मकरस्य युक्तमेव ॥ १० ॥ यः श्रीकृष्णः
पाश्चात्यपाथो निधेः पश्चिमसमुद्रस्य पार्श्वभागे पार्श्वदेशे सलिलस्य पूरैः कुक्षिं संपूर्य स्वजातियूथात् स्वजातीयानां मेघानां समूहात् च्युतिं भ्रंशं
आश्रितस्य प्राप्तस्य घनशावकस्य मेघार्भकस्य क्रमं रीतिं दधौ श्यामवर्णत्वात् सजलमेघार्भकवत् बभौ इत्यर्थः ॥ ११ ॥ ॥ ५३ ॥ ॥ ५३ ॥

चं भा.

३

॥ गद्यं ॥ ततः उभयोः आगमनानंतरं प्रबुद्धेन गतनिद्रेण तेन देवेन श्रीकृष्णेन तयोः स्रयोधनार्जुनयोः प्रथमागमदर्शनाभ्यां स्रयोधनस्य प्रथमा
गमनचरणदेशस्थितस्य अर्जुनस्य स्वप्रबोधसमये प्रथमदर्शनचताभ्यां कृत्य साम्यं कर्तव्यं साम्यं हृदि कृत्य मनसि कृत्यारणां गणो गृहीतहेतीनां गृही
तशस्त्राणां नवकोटिसंख्यावतां गोपकुमाराणां कदंबेन समूहेन केनचिदंशेन भागेन केवलं सन्निधानेन शस्त्ररहितकेवलं समीपस्थेन स्वेनापि क्रमेण परि
पूरितो मनोरथो ययोस्तौ स्रयोधनधनंजयो स्वस्य आवासः स्थिति र्यस्यांतां कटकभुवं सेनावासभुवमासेदतुः ॥ ३ ॥ पद्यं ॥ तौ शौरिः श्रीकृष्णः शक्रत

॥ गद्यं ॥ ततः प्रबुद्धेन तेन देवेन तयोः प्रथमागमनदर्शनाभ्यां कृत्य साम्यं हृदि कृत्यारणां गणो गृहीतहेतीनां नवको
टिसंख्यावतां गोपकुमाराणां कदंबेन केनचिदंशेन केवलं सन्निधानेन स्वेनापि केनचिदंशेन परिपूरितमनोरथो
स्रयोधनधनंजयोस्वावासकटकभुवमासेदतुः ॥ ३ ॥ प० सेनागजेन्द्रमदसौरभवीचिवेगनिर्धूतगोग्रहणसंयुगधू
तिगंधं संवीक्ष्य मत्स्यवस्रधेन्द्रपुरापकंठशौरिश्च शक्रतनयश्च ननंदतुस्तौ ॥ १२ ॥ ॥ ॥

नयः अर्जुनश्च सेनागजेन्द्राणां मदसौरभस्य दानोदकस्रगंधस्य वीचीनां लहरीणां वेगेन निर्धूतः दूरीकृतः गोग्रहणयोः दक्षिणोत्तरगोग्रहणयोः
यौ संयुगौ संग्रामौ तयोः पूतिगंधः मृतगजतुरंगमनुष्यादिदुर्गंधो यस्य तं मत्स्यवस्रधेन्द्रपुरस्य विराटनगरस्य उपकंठं समीपदेशं संवीक्ष्य ननंदतुः द्वा
रकायाः सकाशात् आगतौ कृष्णार्जुनौ युद्धाद्युक्तसेनां वीक्ष्य ननंदतुरिति भावः ॥ १२ ॥ ॥ ॥ ॥

टी. स.

८

३

अथसेनासंनाहानंतरं पांडवानां युधि युत्थविषये उग्रं उत्साहं दृष्ट्वानि वृत्त्य वदतः संजयतः निशम्य श्रुत्वा कुरुवंशकेतुः कुरुकुलश्रेष्ठो धृतरा
ष्टुः मणिमौधतले रत्नमयसौधाधोभागेव स न्नपि वातैर्विनापि भृशं अत्यंतं अकंपत उग्रयुत्थोद्योगं श्रुत्वा स्वपुत्रादि मरणभयेन भृशमकंप
तेति भावः वंशयष्टिध्वजस्त वातेन कंपते अयंतु वातैर्विनापि गृहमध्यस्थितोपि अकंपतेत्याश्चर्यं वातकारणं विनापि कंपकार्यं कथनात् वि-

दृष्ट्वानि वृत्त्य वदतो युधि पांडवानामुत्साहमुग्रमथ संजयतो निशम्य वातैर्विनापि मणिमौधतले निवासं कुर्व
न्नकंपत भृशं कुरुवंशकेतुः ॥ १३ ॥ पांडोः सूताय वसूधां प्रविभज्य दित्सोः प्रज्ञादशोरहसि सांत्वपथोपदिष्टं दु
र्योधनस्त वचनं न चकार कर्णे कर्णे स्वमेव वचनं मधुरं चकार ॥ १४ ॥ ॥ ॥ ॥

भावनालंकारः विभावना विनापि स्यात्कारणं कार्यजन्मचेदिति ॥ १३ ॥ दुर्योधनस्त वसूधां प्रविभज्य पांडोः सूताय दित्सोः दातुमिच्छोः प्रज्ञाद-
शः अंधस्य धृतराष्ट्रस्य रहसि सांत्वपथेन साममार्गेण उपदिष्टं वचनं कर्णेन चकार जग्राह वचनं श्रुत्वा तदनुसरणं न चकारेति भावः अपितु कर्णे रा
धेये स्वस्वकीयमेव मधुरं वचनं चकार स्वमनोमिलितं मंत्रं कर्णेन सह चकारेत्यर्थः ॥ १४ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥

॥ गद्यं ॥ तदनु तदनंतरं दिनेदिने समुपचीयमानानां नानाविधानां अनेकप्रकाराणां नरपतिकुलचतुरंगबलानां कलकलानूपि अभिभवद्भिः परा
जयमानैः कंकाः गृध्रविशेषाश्च काकाश्च सालाचकाः श्वानश्च जंबूकाश्च तेषां कदंबकानां समूहानां रटितैः विहृतशब्दैः कटूकृतौ भयं करीकृतौ नि
कटौ ययोस्तयोः कुरुविराट्पुटभेदनयोः हस्तिनापुरविराटनगरयोर्मध्ये कतिपयदिनैरेव अल्पदिनैरेवेत्यर्थः पंचवीराः खलु पौरवाणां साम्राज्य

॥ गद्यं ॥ तदनु दिनेदिने समुपचीयमानानां विधनरपतिकुलचतुरंगबलकलकलानप्यभिभवद्भिः कं
ककाकसालाचकजंबूककदंबकरटितैः कटूकृतनिकटयोः कुरुविराट्पुटभेदनयोः कतिपयदिनैरेव
पंचखलुवीराः पौरवसाम्राज्यलक्ष्मीमभिवीक्ष्य स्थातुमवशिष्येरन्निति किंवदंत्यां प्रवहंत्यां सत्यां क्षिति
पतिः क्षीणधैर्ये दीनाक्षरः सहोदरसमक्षं सरोरुहाक्षमेवं व्याचक्षे ॥ ४ ॥ ॥ ॥

लक्ष्मीमभिवीक्ष्य भोग्यतया भित्तोवलोक्य स्थातुमवशिष्येरन्न इति किंवदंत्यां जनमुखतो वार्तायां प्रवहंत्यां अविच्छेदेन चलं-
त्यां सत्यां क्षितिपतिः धर्मराजः क्षीणधैर्यः दीनाक्षरश्च सन् सहोदराणां भीमादीनां समक्षं यथा तथा सरोरुहाक्षं श्रीकृष्णं एवं वक्ष्यमाणं व्याच-
क्षे उवाच ॥ ४ ॥ ॥ श्रीकृष्ण ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥

हेरुष्ण एतावतः युत्थार्थमिलितान्वहनित्यर्थः बंधुजनान् भ्रात्रादिसंबन्धिजनानि हत्य लब्धया अनया शुभाममकिं भवेत् कंदमूलनिर्झरसहितानि तानि द्वे
तकाम्यकादीनि ममवनानि अद्यापिन संतिकिं कंदमूलफलाशनसहितवनवासेन ममसरवं यथा भवेत् तथा बंधुवधपूर्वकसाम्राज्योपभोगेनैव भवेत् म
त्युतमहद्दुःखं स्यादिति भावः ॥ १५ ॥ संतापकाले उष्णकाले सति धर्मं अंशः यमोदकं अधस्तादधोभागे पतति इति हि इत्येव प्रसिद्धिः अद्य जलं मे जि-

॥ पद्यं ॥ एतावतो बंधुजनानि हत्य किं लब्धया कृष्णाम्बुवाः धुना मे सकंदमूलानि सनिर्झराणि न किं मुमाद्यापि वनानि
तानि ॥ १५ ॥ संतापकाले सति धर्मं ममः पतत्यधस्तादिति हि प्रसिद्धिः जिह्वां विहाय अजलं मुहुर्मे दृष्टिं समारोहति
चित्रमेतत् ॥ १६ ॥ गलत्समीरैर्गजकर्णतालैर्नट्यन्तेभ्यो नगरध्वजेभ्यः तनूरिदानीं मम तांतकांतिराकंपनाम्ना
यमसावर्धते ॥ १७ ॥

झां विहाय दृष्टिनेत्रं अधिरोहति इत्येतत् विचित्रं आश्चर्यं जलस्य नि
मगामित्वं स्वभावः तंत्यत्कोर्ध्वं गच्छतीत्याश्चर्यं भविष्यद्बन्धुमरणशोकेन जिह्वाशुष्का जाता दुःखेन नेत्रे बाष्पपूर्णं भवत इति भावः ॥ १६ ॥ इ
दानीं तांतकांतिः म्लानकांतिः असौ ममतनूः गलंतः निर्गच्छंतः समीराः येष्वस्तेः गजानां कर्णा एव तालाः कालक्रियामानसूचकवाद्यविशेषाः
तैः कृत्वा नटंतः नृत्यंतः पटाः येषां तेभ्यः नगरध्वजेभ्यः सकाशात् आकंपनाम्नायं आकंपनवेदं अधीते मिलित बहुसेना गजान्दृष्ट्वा मम शरीरे भ
येन कंप आविशतीति भावः ॥ १७ ॥

॥ श्रीकृष्ण ॥

॥ १५ ॥

॥ १६ ॥

॥ १७ ॥

॥ १८ ॥

॥ १९ ॥

अहमखिलस्य जंतोः प्राणिनः आनंदयित्रीं स्वांस्वकीयां अंतः क्षमां अंतः स्थापरापराधसहनरूपां मोहादज्ञानात् अपहायत्यस्का बंधूनां आत्मानां
प्रणाशात् अतिदुःखदात्र्ये बहिः स्थिताये क्षमाये पृथिव्ये स्पृहयामि इच्छामि अतः मां धिक् यथा कश्चिदन्यो गृहस्थं समीचीनं पदार्थं त्यक्त्वा बहिः स्थि
तं तुच्छपदार्थं इच्छति तद्वदिति भावः ॥१८॥ हे गरुड ध्वज अधुना त्वया विना अस्याः विपदः विपत्तेः विधूतये निराकरणाय मे अन्या गतिर्नास्ति एतद्दि

आनंदयित्रीमखिलस्य जंतोरंतः क्षमां स्वामपहाय मोहात् बंधुप्रणाशाद्दुःखदोग्ध्रे बहिः क्षमाये स्पृहयामि धिक् १८
गतिर्न मे न्या गरुड ध्वज त्वया विना धुना स्या विपदो विधूतये वनानलार्चिर्वलयाद्यतिस्थितेर्बलाहकाकिंशरणं मृगीशिशोः ॥१९॥
बहुभिः किमिहा परैः प्रलोपैर्बहिरंतश्च वदामितुल्यभावः कुरुगधिप बंधुभिर्मम स्वैः कुरुसंधिं कुरुवंशभूतये त्वं २०

ष्येदृष्टान्तमाह वनेति वनान
लार्चिषां दावाग्निज्वालाणां च लयेन आवृतो आवरणे स्थिति र्यस्य तस्य मृगीशिशोः बलाहकात् मेघं विहाय त्यबूलोपे पंचमी किंशरणं रक्षकं अस्ति यथा ए
तादृशस्य मृगबालस्य मेघोरक्षकस्तथा मम त्वमित्यर्थः ॥१९॥ इह एतद्विषये अपरैः बहुभिः प्रलोपैः भाषणैः किं बहिः आवरणे अंतः मनसि च तुल्यभावः अहं व
दामि तदेव भाषणमाह हे कुरुगणां यादवविशेषाणां अधिप कृष्णा त्वं कुरुवंशस्य भूतये कल्याणाय स्वैः स्वकीयैः बंधुभिः सह मम संधिं कुरु ॥ २० ॥ ॥५॥

योगिभिः विचिंत्यं न तु दृश्यं वै भवयस्य सः यदुनायकः इति उक्तप्रकारेण ब्रुवंतं युधिष्ठिरं अब्रवीत् हेमहीपते भवता यत्समीरितं उक्तं इदं वचनं भवादृशां
भवत्सदृशानां महात्मनां उदारमनसां युक्तं ॥ २१ ॥ सः कोरवः दुर्योधनः सरिदात्मजेन भीष्मेण शासितः शिक्षितः सन्नपि दुरध्वं दुर्मागं न जहाति इति चिंतयतः स
महद्दिमनसि अधुना सिद्धिः सामसिद्धिः संशयेशया खलु संशये स्थितैव ॥ २२ ॥ हे नृपतयापि प्रयतं द्विष्टेः जितं द्विष्टेः पणायितस्य स्तुतस्य संसिद्धये प्रयते प्र
यत्नं करोमि मत्प्रयत्नेनापि सिद्धिर्भविष्यति इति निश्चयो नास्तीत्याह फलति इति क्रियासामादिप्रयोगः क्वचित्स्थले फलति क्वचिन्न फलति प्रविधातुः क्रि

इति ब्रुवंतं यदुनायको ब्रवीद्युधिष्ठिरं योगिविचिंत्यं वै भवः महीपते यद्भवता समीरितं महात्मनां युक्तमिदं भवादृशां २१ सरिदात्मजशा
सितोपि सन्नदुरध्वं न जहाति कोरवः इति चिंतयतो यमाधुना हृदिसिद्धिः खलु संशयेशया २२ प्रयते तयापि नृपसंधिसिद्धये प्रयतं द्विष्टेर्भु
विपणायितस्य ते फलति क्वचिन्न फलति क्वचिन्न क्रियाप्रविधातुरेव न हि दोषशीकरः २३ इत्थं निगद्य मधुरस्मितमीक्षमाणो भीमस्य वल्क
मपि दारुकनीतमग्रे आरुह्य रत्नरथमाश्रितरत्नलीलाकूलं कषोहरिरगात् कुरु राजधानीं २४ याप्रयोक्तुः पुरुषस्य एषः दोषस्य क्रियानैष्फल्यरूप
दोषस्य शीकरः लेशः न हि नास्त्येव अनेन स्वावतारस्य भूमिभारभूतदुष्टराजन्यसंहारकर्तृत्वात् स्वगमनेन प्रत्युत विग्रहवृत्त्यावपि स्वस्य धर्मराजस्य च दोषा
भावः सूचितः २३ आश्रितरत्नलीलास्वभाक्तरत्नलीलाकूलं कषः परिपूर्णः हरिः इत्थं निगद्य उक्त्वा मधुरस्मितं भीमस्य वल्कमपि ईक्षमाणः सन् यद्वा म
धुरस्मितं इति ईक्षणक्रियाविशेषणं अग्रे दारुकेण नीतं प्रापितं रत्नरथं आरुह्य कुरु राजधानीं हस्तिनापुरीमगात् अगमत् धार्तराष्ट्रशतहननस्य स्वयं प्रतिज्ञा

तत्वात् भगवद्वतारस्य दुष्टनिग्रहकत्वाच्च उभयसिद्धेर्विग्रहाधीनत्वात् सास्नाकथं सेतयतीति भीममुखे स्मिताविर्भावः २४ दर्शने सति सद्य एव सकला-
नितमसां अज्ञानानां अंधकाराणां च कुलानि शमयन् महन् महाः प्रतापः तेजश्च यस्य सः श्रीकृष्णः तत्र नगर्यां विदुरस्य मंदिरं विवेश अभीषुमान् सूर्योपि च
रमादेः अस्ताचलस्य कंदरुगुहां विवेश सूर्यास्तसमये विदुरगृहं जगामेत्यर्थः ॥ २५ ॥ श्लेषकरीका ॥ अभिमेष पौरजनतास्तद्यदृष्टिपौरसमूहः तयानिरंत
रां पूर्णाप्रतोलिकां ॥ १ ॥ कंसवैरिणिगेहं समेषुषि आगते सति क्षत्तुः विदुरस्य अतिशयितं मंदेन हर्षजन्या नवधानेन नृत्तं नर्तनं पुरारेः शिवस्य सांध्यः सं

तमसां कुलानि सकलानि दर्शने सति सद्य एव शमयन् महामहाः सा विवेश तत्र विदुरस्य मंदिरं चरमाद्रिकंदरुमभीषुमानपि २५ ॥ श्लेषकः ॥
अवलोकयन् नयपुरप्रतोलिकामभिमेप पौरजनतानिरंतरां मृदुरानतेषु स दुःसदः परैर्यदुराज एष विदुरालयं ययौ १ कंसवैरिणि समेषु
षिगेहं क्षत्तुरातिशयितं मदनृत्तं संक्षिपांगमयति स्म पुरारेः सांध्यतांडवविधेरवलेपं २६ विरते रुचितं विशुद्धमद्रो विधिमाधाय पितृष्व
सुः सकाशे वसतोस्य निशैव सा समाप्नोद् वरुदेवात्मभुवः कथानतास्ताः २७ ॥ ध्यायां भवोयः तांडवविधिः तस्य अवलेपं गर्वसंक्षिपां संक्षे
पंगमयति स्म निनाय आतिशयितमित्यत्र स्वार्थेण ॥ २६ ॥ अद्रो विरतेः संध्याकालस्य उचितं विशुद्धं विधिं संध्यावंदनाद्यनुष्ठानं आधाय कृत्वा पितृष्व
सुः पृथायाः सकाशे वसतः निषण्णस्य वरुदेवभुवः कृष्णस्य सानिशैव समाप्नोत् समाप्ता तास्ताः वरुदेवदेवक्यादि संबंधिन्यः कथाः न स
माप्ताः ॥ २७ ॥ ॥ श्रीकृष्ण ॥ ॥ २७ ॥ ॥ २८ ॥ ॥ २९ ॥ ॥ ३० ॥ ॥ ३१ ॥ ॥ ३२ ॥ ॥ ३३ ॥

॥ क्षेपकटीका ॥ अथ पृथास्तुत कथायामिष रजन्यां विगतायां सत्यं अनेनैव क्रमेण पदद्वयं उपमानोपमेय अर्थेन संयोज्य द्वयेन तृतीयपदेन संबंध

॥ क्षेपकंगद्यं ॥ ॥ अथ विगतायां रजन्यामिव पृथास्तुत कथायां दीनद्युतिपुतारका कलापेष्विव प्रदीपेषु जृम्भि
तेषु शकुन्तिमिरिव बन्दिभिः कलकलेषु विकसितेषु नलिनेष्विव नयनेषूत्पलादिव महोत्पलं राजनगरादि
दुरमंदिरमांगतेषु चंचरीकेष्विव सारिकेषु विरोचनद्वयकमलविलोचनः प्राचीनगिरेरिव पर्यंकादुत्तस्थौ
॥ १ ॥ ॥ श्रीगोपालकृष्णाय नमः ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

नीयमिति लापनरीतिः उत्पलाच्चंद्रविकासिकमलान्महोत्पलं सूर्यविकासिकमलमिव चंचरीकेषु भ्रमरेष्विव सारिकेषु दूतेषु ॥ १ ॥ ॥ ५३ ॥ ॥

ग० अन्येद्युः परदिग्से मुकुंदः अखिलं अहरारं भक्त्यं प्रातः कालिकस्नानादिकृत्यं अवसाध्य समाप्तं कृत्वा महताराजपथेन सस्योधनादिभिः चतुर्भिः दुर्यो

॥ गद्यं ॥ अन्येद्युरखिलमहरारं भक्त्यं मवसाध्य बालातपेन बलाहकद्वयधुसूणमसृणितेन पटारपंकेन चर्चितकलेवरः पंकेरु
हृशंकिनीभिरंचललिस्वितराजहंसराजिभिरवहृष्यमाणेनैवपीतांबरभागेन परिचुंबितप्रपदपल्लवोनिजोदरांतरानवकाशतया बहि
र्गतेर्जगदंडशिशुभिरिव मुक्ताफलेः प्रत्युप्तमेखलासुरवभागोवर्षाहिमंतसमयोरप्यविनश्वरं लक्ष्मीलीलाकमलमुपश्लोकयितुमागतेन दिनम
णिबिंबेनेव कौस्तुभेन देदीप्यमानभुजांतरोदनुजपरिषदोत्पातिकरक्तपरिवेषेणेव पद्मरागकेयूरेण परिमंडितबाहुदंडोद्गारिनिर्गत्य सस्योधनदु
र्वासितायाः नगरभुवः स्पर्शनं परिहर्तुमिव सविनयमुपागतेन दारुकेण संयोजितमणिपादुकः कैचिदवनमितपूर्वकायेण विदुरेण वितीर्यमाणह
स्तावलंबो गुरुदृपमुखैर्ब्राह्मणैः प्रतिपद्यमानां जयाशिषंशिरसाप्रतिगृह्णानः कुशलप्रश्नकोरकितमोदाभ्यां कुरुराजदेवव्रताभ्यां सदनभिगमना
यसंप्रार्थ्यमानश्चिरमवसरं प्रतिपालयतामक्षौहिणीपतीनामंजलिवनजावलिमवलोकनेन संभावयमानो मुकुंदो बंदिष्टं दपरिपठ्यमानकंसा
दिवधविरुदावलिप्रबंधबंधुरेण मंगलकुसुमगंधसंपदंधीकृतपुष्पंधयझंकारसहचरवादिन्नघोषेण मेघवर्जमुन्मिषंतीभिः सौदामिनीभिरिव
कनकवेत्रलताभिराकुलितेन महताराजपथेन सस्योधनादिभिश्चतुर्भिरध्यासितपूर्वसभामंडपंशनैःशनैरवजगाहे ॥ ५ ॥ ॥ ॥

धनदुःशासनकर्णशकुनिभिः अध्यासितपूर्वपूर्वमधिष्ठितं सभामंडपंशनैः अवनजगाहे प्रविवेश कथंभूतेन राजपथेन बंदिष्टं देन स्तुतिपाठकसमूहेन परि

पठ्यमानाः ये कंसादिवधानां विरुदावलिप्रबंधाः तैः बंधुरेण आकुलेन तथामंगलकुसुमानां मंगलार्थं विकीर्णकुसुमानां संपदा अंधीकृताः मत्ताः कृताः येषु
 षंधयाः भ्रमराः तेषां ये झंकाराः तज्जातीयशब्दाः तेषां सहचरः तैः सहवर्तमानः चादित्रयोषोभेर्यादिशब्दोयस्मिन्नेन तथामेघवर्जं यथा तथा उन्मिषंतीभिः प्र
 काशमानाभिः सौदामिनीभिरिव कनकचेत्रलताभिः सेवककरधृतसौवर्णयष्टिभिः आकुलितेन व्याप्तेन कथं भूतो मुकुंदः राजहंसराजिभिः अवकृष्यमाणे
 नेव पीतांबरभागेन परिचुंबितः युक्तः प्रपदपल्लवः पल्लवसदृशपादाग्रभागो यस्य सः अत्र शुभ्रतरक्तत्वधर्मसाम्येन पादनखोपरिराजहंसत्वारोपः पुनः कथं भू-
 निजोदरांतरे अनवकाशतया अवकाशाभावेन बहिर्गतेः बहिर्स्थितैः जगदंडानां ब्रह्मांडानां शिशुभिरिव मुक्ताफलैः प्रत्युप्तः स्वचितः मेखलायाः कटिसूत्र-
 स्य मुखभागो यस्य सः ॥ पु० वर्षा हि संततः तु कालयोरपि अविनश्वरं लक्ष्म्याः करस्थितं लीलाकमलं उपश्लोकयितुं स्तुत्या संभावयितुं आगते न सूर्यबिंबेनेव कौस्तुभेन दे-
 दीप्यमानं भुजांतरं यस्य सः पुनः कथं० दनुजपरिषदः दैत्यसभायाः उत्पातेन विनाशसूचकेन रक्तपरिवेषेणेव पद्मरागकेयूरेण माणिक्यस्वचितांगदेन परि-
 मंडितः परितः भूषितो बाहुदंडो यस्य सः पुनः कथं भू० स्रयोधनस्य दुर्वासः दुष्टस्थितिः संजाता यस्यास्तस्यानगरभुवः स्पर्शानं परिहर्तुं वर्जयितुमिव ह्य-
 रिनिर्गत्य अग्रतो गत्वा सविनयमुपागतेन दारुकेण संयोजिते मणिप्रचुरे पादुके यस्य सः पुनः कथं० किंचिदवनमितः पूर्वकायः शरीरपूर्वभागे येन तेन
 विदुरेण वितीर्यमाणः दीयमानः हस्तावलंबो यस्य सः पुनः कथं० गुरुलपमुरैवैः ब्राह्मणैः प्रतिपाद्यमानां दत्तांजयेत्याशिषं शिरसा प्रतिगृह्णानः पुनः क०
 कुशलप्रश्नेन कोरकितमोदाभ्यां उदितहर्षाभ्यां कुरुराजदेवव्रताभ्यां धृतराष्ट्रभीष्माभ्यां सद्नाभिगमनाय संप्रार्थ्यमानः ॥ पुनः क० चिरं अवसरे दशनिवे-
 लां प्रतिपालयतां प्रतीक्षमाणानां अक्षौहिणीपतीनां अंजलिवनजावलं अंजलिकमलपंक्तिं अवलोकनेन संभावयमानः सन्मानं कुर्वाणः ॥ ५॥ ॥ ७॥

पद्यं ॥ तत्र सभामध्ये तरसा संभ्रमेण उपनीते अतितुंगेरत्नासने रचितोपवेशः निषण्णः पुराणः पुरातनः पुमान् अयंकृष्णः पुरोहितैः अग्रशुविप्रदिष्टां
दत्तां पूजां गंधपुष्पादिपूजापदार्थान् उपादत्तस्वीचकार ॥ २८ ॥ तत्र सभायाः अंतरे मध्ये समग्राकांतिः कमनीयता यस्य तं सरोरुहाक्षं कृष्णं संवीक्ष्य संवी-
क्ष्य नगरीजनेषु नरेंद्रवर्ज्यं धृतराष्ट्रं विना कस्य पुरुषस्य नयनयोः प्रमोदः आनंदो नाभूत् अपितु धृतराष्ट्रस्यांधत्वात्तं विना सर्वस्यापि नयनयोरानंदो भूदि-

॥ पद्यं ॥ तत्रातितुंगे तरसोपनीते रत्नासने यं रचितोपवेशः पुरोहितैरग्रशुविप्रदत्तां पूजां सुपादत्तपुमान् पुराणः

॥ २८ ॥ सभांतरे तत्र समग्राकांतिसंवीक्ष्य संवीक्ष्य सरोरुहाक्षं नरेंद्रवर्ज्यं नगरीजनेषु न कस्य वा भून्नयनप्रमो-
दः ॥ २९ ॥ भद्रासनादवनतं पदपल्लवाग्रं संवाहयत्युपगते विदुरे दयार्द्रः सामाजिके बुधजने सति दत्तकर्णे प्र-

ज्ञादृशंगिरमभाषत पद्मनाभः ॥ ३० ॥ अल्ये रहो भिरधियुत्थमवेक्ष्य नंद्यच्चांद्रकुलं तव सत्तैः सह पांडवानां ॥

संधिं विधातुमधुना समये विधेयं प्राप्तो ह मस्मि भरतर्षभ ते सकाशं ॥ ३१ ॥

त्यर्थः ॥ २९ ॥ दयार्द्रः दयालुः पद्मनाभः उपगते

विदुरे भद्रासनात् सिंहासनात् अवनतं अधस्तादागतं पदपल्लवाग्रं संवाहयति मर्दयति सति सामाजिके सभास्थिते बुधजने च दत्तकर्णे सादरं शृण्व-
तिसति प्रज्ञादृशं अंधं नृपं धृतराष्ट्रं अभाषत ३० हे भरतर्षभ भरतवंशश्रेष्ठ अल्येः अहोभिः दिवसैः अधियुद्धं युद्धमध्ये नंद्यत् नानां प्राप्स्यत् चांद्रकुलं सो-
मवंशं अवेक्ष्य ज्ञात्वा अहमधुना समये अस्मिन्काले विधेयं कर्तव्यं पांडवानां तव सत्तैः सह संधिं कर्तुं ते सकाशं समीपमागतोस्मि ॥ ३१ ॥ ॥ ७३ ॥ ७३

हेगोयकीर्तेकुशलोदयाय कल्याणप्राप्तये तनूभवानां पुत्राणां शतेन कुंतीकुमारान् संधत्स्व संधिंकुरु केनकानिच कलिंदजायाः यमुनायाः कल्लोलजालेन महो
 र्मि समूहेन सह गंगातरंगानि व ॥ ३२ ॥ नाहमेवं विज्ञापयामि अपितु पंचापि कुंतीपुत्राः साष्टांगनतिपूर्वे विज्ञापयंतीत्याह पादारविंदे इति पांडोः कुमारश्च त
 व पादारविंदे शिरोभिः शतं शतं प्रणतीः नमस्कारानपयंतः संतः एवं वक्ष्यमाण प्रकारेण भवन्तं विनीतपूर्व विनयपुरःसरं विज्ञापयंति स्मेत्यव्ययं वाक्यालंका
 रेन त्वतीतकालद्योतनार्थं अन्यथा विज्ञापनायाः परोक्षता स्यात् ॥ ३३ ॥ अमी वयं वने जाताः भवतः अंकभूमौ उत्संगस्थले संवर्धिताः वृद्धिनीताः त

शतेन संधत्स्व तनूभवानां कुंतीकुमारान् कुशलोदयाय कल्लोलजालेन कलिंदजाया गंगातरंगानि वगेयकीर्ते ३२ पादारवि
 दे प्रणती शिरोभिः शतं शतं सादरमर्पयंतः पांडोः कुमारश्च भवन्तमेनं विज्ञापयंति स्म विनीतपूर्वं ३३ जाता वने वयममी
 भवदंकभूमौ संवर्धिताः शिरसि शासनमादधानाः निस्तीर्णसंगरपयोनिधयस्त्वया द्यस्याप्यायथांशमवने रवने वने वा ३४

वशासनं आज्ञां शिरसि आदधानाः धारयंतः निस्तीर्णः संगरपयोधिः द्वादशवर्षवनेवासः त्रयोदशवर्षे अज्ञातवासः एतद्रूपः प्रतिज्ञासमुद्रोयै
 स्तथाभूतास्मः अद्यत्वया यथांशं अवनेः अवनेरक्षणे स्थाप्या अथवा वने स्थाप्याः दापदानार्हाणामस्माकंपैता महाराज्यार्थं दत्त्वा एतदुपसोगंकु
 रुतेत्यथवा वने वस्तव्यमित्याज्ञापनीयमित्यर्थः ॥ ३४ ॥ ॥ ३५ ॥ ॥ ३६ ॥ ॥ ३७ ॥ ॥ ३८ ॥

इदानीं पुत्रवत्त्वेन तव लोभः समुत्पन्न इत्याह वनांतं वनमध्ये जनुः जन्मयेषां तेषां मम पांडवानां रक्षणविधौ पालनकर्मणि एकापि धात्री उपमाता पृथ्वी च न बभूव
वनासीत् इत्येवं इत्यमेव शोकं अनिशं हृदये अंतःकरणे दधानः त्वं संप्रति तु तस्या धात्र्याः अर्धमपि न दित्ससि न दातुमिच्छसि शतशोपायैः पांडवानां रक्षणा-
र्हास्तत्र एकापि नासीदिति महद्दैन्यं तेषां जातं इति पूर्वशोकमकार्षीः इदानीं धात्र्यर्धमपि दातुं नेच्छसीति महान् लोभस्तव समुत्पन्न इति भावः ॥ ३५ ॥ नृपतिः धृतरा-
ष्ट्रः दीर्घनिश्चस्य इत्यमुक्तप्रकारेण ब्रुवाणं एनं यदुवीरं बभाषे तदेव भाषणमाह व्यरं सिषमिति हे वत्स इमं व्यध्वं दायार्हाणां पांडवानां दाया समर्पणरू-

बाल्ये वनांतं जनुषां मम पांडवानां मेकापि रक्षणविधौ न बभूव धात्री इत्येव शोकमनिशं हृदये दधानस्तस्यास्तनार्धमपि संप्रति दित्स-
सितं ॥ ३५ ॥ इत्यंब्रुवाणं यदुवीरमेनं निश्चस्य दीर्घं नृपतिर्बभाषे व्यरं सिषं व्यध्वममुं विमुंच विमुंच वत्सेत्यनुशास्य शौरे ॥ ३६ ॥
मधुमयननिमीलिता मुनींद्रेममजननी रवलुपुत्रवत्सला सा सुरवमहमनवेक्ष्य मूर्खसूनो मुदं मधिकामधुना यया दधामि ॥ ३७ ॥

पंदुर्मागं विमुंच विमुंच त्वजत्यज इत्यनुशास्य अनुज्ञाप्य हे शौरे व्यरं सिषं श्रमेण तूष्णीं मभूवं पुत्रस्य पुरतो मत्पश्चो न चलतीति भावः ॥ ३६ ॥ हे मधुमयन मुनींद्रे व्या-
से निमीलिता पुत्रोत्पत्यर्थं संगमसमये कृतनेत्र निमीलनां साममजननी पुत्रवत्सला पुत्रस्नेहवती रवलु यया हेतुभूतया जनन्या अहं मूर्खसूनोः सुरवं अनवेक्ष्य अंधं
त्वाददृष्ट्वा अधुना अधिकां मुदं दधामि धारयामि मृतमर्तृकायाः मम मातुर न पत्यत्वा त्वं शानाशे प्राप्ते देवरात्कृतोत्पत्तिः कर्तव्येति शास्त्रमनुसृत्य पितामहा-
प्रेषिता मम माता वृजनेत्र निमीलनासती देवरेण व्यासेन सह संगता तेनाहं मंधः समुत्पन्नः येन दुष्टपुत्रमुरवमनवेक्ष्य मुदं प्राप्नोमीति भावः ॥ ३७ ॥ ॥ ३७ ॥

अतिमूर्खोयमित्याह स्वयमिति अयं सुतो दुर्योधनः स्वयमपि न विबुध्यते कर्तव्या कर्तव्यं न जानाति समतिजनस्य बुद्धिमतो जनस्यापि वाचं न शृणोति युतव
चनानुसरणं न करोतीत्यर्थः कुरुकुलस्य यः कुशलांकुरः कुशलोदयः तस्याभिवृत्त्यै गुणगणानां वारिनिधिः त्वमेव गतिः शरणं असि त्वयैव रूपयास्मत्कुल
स्य रक्षणं कृतं चेद्भविष्यति नान्यथेति भावः ॥ ३८ ॥ गद्यं ॥ बत्थांजलौ कृतांजलौ राजनि इति त्वयैव अस्य वंशस्य रक्षणं कर्तव्यमित्युक्तप्रकारेण सिद्धांतित

स्वयमपि न विबुध्यते सुतोयं समतिजनस्य शृणोति नापि वाचं कुरुकुलकुशलांकुराभिवृत्त्यै गुणगणवारिनिधे गति
स्त्वमेव ॥ ३८ ॥ गद्यं ॥ इति सिद्धांतित वति बत्थांजलौ राजनि निजासनार्धं निवेशित करतलतया किंचिदुन्नमितवामभुजशिरवरेण
गंडमंडले निमज्जितमकरकुंडलं कटितटचलनकंदलितकांचनपटमर्मसमीषत्कंधरां विनिवर्त्य ॥ ६ ॥ ॥ ॥

वति सिद्धांतं कुर्वतिसति निजासनार्धं निवेशितं स्थापितं करतलं येन तस्य भावस्तत्तातया किंचिदुन्नमितं उच्चीकृतं यत्त्वामभुजस्य शिरवरं ऊर्ध्वभागः तेन
गंडमंडले कपोलमध्यभागे निमज्जितं मकराकारं कुंडलं यस्मिन् कर्मणियथा तथा कटितटस्य चलनेन कंदलितः वलिमान् कृतः यः कांचनपटः स्रवणं तंतुप्रचुरः प
टः तस्य मर्मरः शब्दो यस्मिन् कर्मणियथा तथा च कंधरां ग्रीवां ईषत् विनिवर्त्य क्रीकृत्य कौरव्यमाहेत्युत्तरपद्मेनान्वयः ॥ ६ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥

प० कंसवैरी कुरूणां संसदि सभायां कौरव्यं दुर्योधनं आह कथं भूतं कौरव्यं क्लृप्तं कृतं स्मितं हास्यं येन तं रविभुवाकर्णेन कृतः हस्ततालः हर्षतिल्यस्तोपरि
हस्तताडनं येन तं धुरि अग्रभागे दुःशासनेन दूषितः संधिपक्षो यस्य तं कर्णोपकंठश्चोत्रसमीपभागे चलिताधरं उपांशुमंत्रकरणात् चलिताधरोष्ठं मातुला-
स्यं शकुनिमुखं यस्य तं धृतराष्ट्रं प्रति कथ्यमानवचनं हेलया अश्रुण्वंतमाहेति भावः ॥ ३९ ॥ हे कौरव दुर्योधन पृथासुतेभ्यः तदीयां पृथिवीं पुनर्दिश देहि
इति ब्रुवतः गुरोः पितुः गांवाणीं अश्रुण्वतः ते तव एषा संभूतिः उत्पत्तिः शशिनः अन्ववायेवं शोकं वाजातेति शेषः गुरोर्वचनातिक्रमणकर्ता त्वत्सादृशोस्मि

क्लृप्तस्मितं रविभुवाकृतहस्ततालं दुःशासनेन धुरिदूषितसंधिपक्षं कर्णोपकंठचलिताधरमातुलास्यं कौरव्यमाह कुरु
संसदिकंसवैरी ॥ ३९ ॥ पृथासुतेभ्यः पृथिवीं तदीयां पुनर्दिशेति ब्रुवतो गुरोर्गा अश्रुण्वतः कौरवते कथं वा संभूतिरेषा श-
शिनोन्ववाये ॥ ४० ॥ तत्तादृशं शृणु महत्तव वंशवृत्तं पूरुददौ नववयः पितुस्तत्त जीर्णः त्यक्त्वा श्रमं पितृमुदेतृणवद्विती-
यं देवव्रतो यमिह तिष्ठति धीरधीरः ॥ ४१ ॥ ॥ ॥ ॥

चंशे कोपिनोत्पन्न इति भावः ॥ ४० ॥ तत्ता-
दृशं अनिर्वचनीयं महत्तव वंशस्य वृत्तं शृणु पितुः ययातेः सकाशात् आत्तंगृहीतं जीर्णं वार्धक्यं येन सः पूरुः त्वदंशे पूर्वजा तो राजानववयः तारुण्यं तस्मै
ददौ तथा यं देवव्रतः श्रीष्मः पितृकृते जनकशांतनुकृते द्वितीयं आश्रमं गृहस्थाश्रमं विवाहमित्यर्थः तृणवत्त्यक्त्वा इह लोके धीरेभ्यः सकाशात् धीरः बुद्धि-
मान् धैर्यवान् वासन् तिष्ठति पूर्वादयोस्मिन्वंशे पितृवचनानुसरणं कृत्वा कीर्तिमंतो जाता इति भावः ॥ ४१ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४४ ॥

कर्णयोः कितवोक्तिभिः धूर्तस्वलोकितभिः किसलितस्य संजातकिसलयस्य तदा कर्णनपरश्रवणस्य तव मनोरथः तदा सफलो भवेत् हरिनंदनेन अर्जुने
न युधिपातितं ताडनार्थं निक्षिप्तं धनुः गांडीवं हरमस्तकात् नोन्ममज्ज चेत् न बहिरागतमासीत् चेत् यतोर्जुनेन युद्धे हरप्रसादेन प्राप्तं गांडीवं धनुरस्ति त
तस्तव कितवैः सह मंत्रित मनोरथसिद्धिर्नैव भवेदिति भावः ॥ ४२ ॥ श्लोकः ॥ ४३ ॥ अयं कुरूणां वंशः महितः पूज्योऽस्ति अस्मिन्वंशे कलंकं धर्तुं ह्येनो निपु

कितवोक्तिभिः किसलितस्य कर्णयोः सफलो भवेत् तव तदा मनोरथः हरिनंदनेन युधिपातितं धनुर्हरमस्तकान् पुनरुन्ममज्ज
चेत् ॥ ४२ ॥ श्लोकः ॥ बंधूपदिष्टं न शृणोषिवत्ससंधानमस्मिन् न तवाद्यदोषः गंधर्वराजमकृतं वनात्ते बंधं पुनरुक्तं यतां हिते
षां ४३ ॥ वंशः कुरूणां महितो यमस्मिन् धर्तुं कलंकं चतुरो रवलु ह्ये एकत्र कोटौ रजने रधीशः परत्र मन्ये पुरुषो भवांश्च ॥ ४४
॥ गद्यं ॥ इति प्रगादितवति भगवति क्रोधनः स्रयोधनोऽपि गिरमिमां मुज्जहार ॥ ७ ॥ ॥ ॥ ॥

पौ रवलु तावेवाह एकेति एकत्र कोटौ भागे रजने रधीशः चंद्रः परत्र कोटौ भवान् पुरुषश्च अस्तीत्यहं मन्ये यथा गुरुकाष्ठादिकं एकेन वोढुं न शक्यते
इति द्वाभ्यामुच्यते तथा अस्मिन्वंशे मेयैतौ द्वावेव कलंकिनौ निश्चिताविति भावः ॥ ४४ ॥ गद्यं ॥ इति भगवति प्रगादितवति भगवत्सतया ब्रुवति
सति क्रोधनः स्रयोधनः इमां वक्ष्यमाणां गिरं उज्जहार उवाच ॥ ७ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥

ग० अयेनंदनंदनगोपालपुत्र अनेन राजकृत्या ज्ञत्वं द्योतयति केवलं विराटतनयस्य उत्तरस्य आश्रयलाभेन आत्मानं कृतकृत्यं मन्यानां कुंती शुवांबहु
भिः अक्षौहिणी सेनापतिभिः शल्यभगदत्तादिभिः अनुक्षणं प्रतिक्षणं आवेद्यमानां वेत्रधारिमुखैर्विवेद्यमानां अंजलिधोरणीं न मनार्थं संहतहस्तरी
तिं अवलोकयितुमपि दृग्विषया कर्तुमपि कार्यबाहुल्यात् नतिबाहुल्याच्च न लब्धः अवसरः समयो येस्तेषां अस्माकंच किं वा संधानं संधिः किं वा तव दूत-
कृत्यं च किं वा मया देयं च तेषां मस्माकंच महदंतरं अतः संध्यादिवक्तुमप्यनर्ह इति भावः ईदृग्विधं मुधानिष्फलं आयासमवधूय त्यक्त्वा भवता यथागतं

॥ गद्यं ॥ अयेनंदनंदनकेवलं विराटतनयाश्रयलाभेन कृतकृत्यं मन्यानां कुंती शुवांच बहुभिरक्षौहिणीपतिभिरनुक्षण
मावेद्यमानां अंजलिधोरणीमवलोकितुमप्यलब्धावसराणामस्माकंच किं वा संधानं किं वा तव दूतकृत्यं किं वा मया देयमीदृ
ग्विधं मुधायासमवधूय भवता यथागतं गंतव्यमिति ॥ ८ ॥ पद्यं ॥ आकर्ण्य तच्च कितचेतसि नम्रवन्त्रे कर्णौ पिधाय नृप
तौ करसंपुटाभ्यां मत्वा तृणाय मधुवैरिणमप्यलंघ्य गोष्ठाजवेन निरगात् कुरुराजसूनुः ॥ ४५ ॥ ॥ ॥

गंतव्यमिति यथा आगतं तथैव गंतव्यं कार्यसिन्धुमिलाषंत्यक्त्वारित्तेनैव गंतव्यं इत्यर्थः ॥ ८ ॥ पद्यं ॥ नृपतौ धृतराष्ट्रे तत्पुत्रवचनं आकर्ण्य करसंपु
टाभ्यां न्युद्धीकृतकरतलाभ्यां कर्णौ पिधाय आच्छाद्य च कितं अनर्थात् भीतचेतो यस्य तस्मिन् नम्रवन्त्रे अवनमितमुखे सति कुरुराजसूनुः दुर्योधनः अ
लंघ्यमपि धर्षणानर्हमपि मधुवैरिणं महोदैत्यहंतारं कृष्णं तृणाय मत्वा तृणमिव तुच्छं मत्वा जवेन गोष्ठाः सभायाः सकाशात् निरगान् निर्जगाम ॥ ४५ ॥ ॥

॥ ग० ॥ तदनु तदनंतरं एषः दनुजारातिः कृष्णः रोषस्मितयोः स्वस्य अवमाने रोषः उत्तरगो ग्रहे एकेन अर्जुनेन सर्वेषां पराजये कृते पि गर्वेक्ति श्रवणादाश्च
 र्यजन्य हास्यं च तयोर्लेशाभ्यां तज्जन्य कंपदंतप्रभाभ्यां स्तूषितः पुक्तः अधरोपस्य तथा भूतः सन्तादृशेन तस्य दुर्योधनस्य अवलेपवचनेन गर्वेक्त्या याभीः
 तया विहस्तान्व्याकुलान् मुदा हर्षेण निरस्तान् त्यक्तान् समस्तानपि सभासदान् सभ्यान् भीष्मद्रोणादीन् पुरस्तात् निरीक्ष्य पुनरपि एवं वक्ष्यमाणां वाचं व्या
 जहार उवाच ॥ ९ ॥ पद्यं ॥ शूरशिरवामणीनां पार्थानां याश्च यादायं दापयितुं अहं नागतः अपितु दुर्योधनाग्रेसर दुर्योधनस्य दंडार्हत्वं सर्वेषां पुरः प्रकटयितुं

॥ गद्यं ॥ तदनु दनुजारातिरेष रोषस्मितलेश स्तूषिताधरस्तादृशेन तस्यावलेपवचनेन भिया विहस्तान् मुदा निरस्तान्
 समस्तानपि सभास्तारान् पुरस्तात् निरीक्ष्य पुनरपि वाचमेवं व्याजहार ॥ ९ ॥ पद्यं ॥ धराभुजा किं तटिनी भुवा किं मया
 धुना किं वसतापि दूत्ये पार्थाय दातुं प्रभवेत्थरि त्रीं गे देवसा गंधव हस्यसूनोः ॥ ४६ ॥ ॥ ॥

मागत इति द्योतयन्नाह धरेति धराभुजा गुरुणाराजा किं एतस्मिन् कार्ये न किंचित् प्रयोजनमित्यर्थः एवमग्रेपि तटिनी भुवा विचारशालिना भीष्मेण किं अधुना
 दूत्ये वसता दूतकर्म कुर्वता मया मित्रेणापि किं एते पार्थाय पृथिवीं दातुं न समर्था अपितु गंधव हस्यवायोः सूनोः भीमस्य गे देवपार्थाय धर्मराजाय धरित्रीं दा
 तुं समर्था भवेत् युद्धे एको भीम एव गदाप्रहारेण दुर्योधनादीन् हत्वा धर्माय पृथिवीं दातुं समर्थोस्तीति भावः ॥ ४६ ॥ ॥ ७७ ॥ ॥ ७७ ॥

शौरेः तां वाचं आकर्ण्य साध्वसेनभयेन आक्रांतं चेतो येषां ते सभास्ताराः भीष्मद्रोणादयः सभ्याः जोषं भावं तूष्णीं भावमेव उत्तरं युगपत् एककालाव छेदेन ह
दुः सर्वे पितूष्णीं भावं दधुः केप्युत्तरं न ह दुरित्यर्थः ॥ ४७ ॥ सः धृतराष्ट्रसूनुः बलेन अवलिप्तेः गर्वितैः त्रिभिः कर्णदुः शासनशकुनिभिः सहायैः सहसं मंत्र्य ग
दाग्रजन्मानं श्रीकृष्णां गंधर्वराजेन कृतां स्वां स्वसंबन्धिनीं दशां रज्जुभिः बंधनावस्थां प्रतिनेतुमियेष पार्थानां सहायमेकाकिनमागतं कृष्णं बलुमैच्छदित्यर्थः
॥ ४८ ॥ तत्तु बंधनोद्योगकरणं श्रुत्वा कुपितः स्वयमसौ एकः सन्नपि सर्वात्मकः सर्वस्वरूपः हरिः ताराभिः नक्षत्रैर्नवभिर्ग्रहैश्च शैलैः वनैः सागैश्च निबिडितां

शौरेस्तां वाचमाकर्ण्य साध्वसाक्रांतचेतसः जोषं भावं सभास्तारायुगपद्दधुरुत्तरं ॥ ४७ ॥ बहिः ससं मंत्र्यबलावलिप्ते
स्त्रिभिः सहायैर्धृतराष्ट्रसूनुः गंधर्वराजेन कृतां दशां स्वां गदाग्रजन्मानमियेषनेतुं ॥ ४८ ॥ श्रुत्वा तत्कुपितो हरिः स्वयमसा
वेकोपि सर्वात्मकस्ताराभिर्नवभिर्ग्रहैर्निबिडितां शैलैर्वनैः सागैः पेटीभूषणमंजरीमिव धृतौ कुक्षौ जगन्मंडलीं जंघालाम
तनोत्सभाजिरजुषां दृक्पंक्तिघंटापथे ॥ ४९ ॥

पेल्यां मंजूषायां भूषणमंजरीमिव भूषणविशेषो यामंजरीतामिव कुक्षौ धृतां जगन्मंडलीं सभाजिरजुषां सभांगणस्थानां दृक्पंक्तेः नेत्रसमूहस्य घं
टापथे समीपविस्तीर्णस्थले जंघालां जवेन गमनकर्त्री अतनोत् हरिः मामेकाकिनंदृष्ट्वा मद्धं धनोद्योगे कुतुकिनां दुर्योधनादीनामुत्साहमंगायनिग्र
हसामर्थ्यदर्शनाय च विश्वरूपं प्रकटीचकारेति भावः ॥ ४९ ॥

अंगुष्ठमात्रे अंगुष्ठप्रमाणेन वमुकुरे इव तस्मिन् कृष्णे सर्वे प्रपंचं वस्तु ज्ञातं वीक्ष्य विस्मेराः विस्मयशीलाः सिद्धविद्याधराणां सदसः सभायाः स्त्रीनपुंसकयोः स
दइत्यमरात् सदः शब्दस्य स्त्रीत्वं पुष्पाणां वर्षे वृष्टिं व्यमुंचन् सकलमुनिजनः सांद्रं निबिडं मोहरूपं अंधकारं व्यमुंचत् अयं भगवान् जगन्निर्माणकर्ता ई
श्वर इति ज्ञातवानित्यर्थः श्रीष्मः संमदाश्रूणि आनंदाश्रूणि व्यमुंचत् एतदेव रूपं दर्शनेन मम जन्मनः कृतार्थता जातेत्यानंदाविर्भावः क्षत्ताविदुरः अक्ष्णोः
पक्ष्मपातं नेत्रनिमीलनं व्यमुंचत् आश्वर्येण नेत्रनिमीलनं विस्मृतवानित्यर्थः कुरुपुरसंबन्धिनी जनता जनसमूहोऽपि दुर्योधनप्रेमव्यमुंचत् एतादृशोऽपि दौ

तस्मिन् अंगुष्ठमात्रे न व इव मुकुरे वीक्ष्य सर्वे प्रपंचं विस्मेराः सिद्धविद्याधरस्रसदसः पुष्पवर्षे व्यमुंचन् सांद्रं मोहं
धकारं सकलमुनिजनः संमदाश्रूणि श्रीष्मः क्षत्ताक्ष्णोः पक्ष्मपातं करि पुरजनताप्रेमदुर्योधनेऽपि ॥ ५० ॥ अस्या
दृहासध्वनिरादिपुंसो विशृंखलं व्योम्नि विजृम्भमाणः दिक्पालसौधावलिजालकानामध्यापकत्वं विभरांब
भूव ॥ ५१ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

अं करोति इति प्रेमत्यागः ॥ ५० ॥ अस्य आदिपुंसः श्रीकृष्णस्य अदृहासस्य सशब्दहास्यस्य ध्वनिः विशृंखलं अप्रतिबंधं यथा तथा व्योम्नि विजृम्भमा
णः वर्धमानः सन् दिक्पालानां इंद्रादीनां सौधावलेः सदनपंचैः जालकानां गवाक्षाणां अध्यापकत्वं विभरांबभूव दधार यथा अध्यापकोक्तगिरंश्रुत्वा शिष्याः प
ठंतितथा दृहासध्वन्यंतरं स्वर्गस्थ दिक्पालानां सौधावलिगवाक्षेषु प्रतिध्वनयो बभूवुरित्यर्थः अदृहासध्वनिः स्वर्गजगामेति भावः ॥ ५१ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

सः भूमिपालः धृतराष्ट्रः जनैः संस्तूयमानचरितस्य त्रिलोकासाधारणीकृताकृपायेन तस्य हरेः प्रसादात् मुहूर्तघटिकाद्वयपर्यंतं चक्षुष्मतां धुरंसम
धिरुह्य सम्यगारोहणं कृत्वा भूयः पुनरपिततः धुरः अवततार पूर्वावस्थां प्रापेत्पर्यः यदा हरिणा विश्वरूपं प्रकटीकृतं तदा मम चक्षुष्मतां दास्यसि चे
त्तर्हि विश्वरूपदर्शनं करिष्यामीति धृतराष्ट्रप्रार्थितेन हरिणा कृपया दत्तचक्षुष्मत्तया रूपं दृष्ट्वा पुनः पूर्ववत् अंधो बभूवेति भारतीयेति हासः ॥ ५२ ॥
हे माधव इदं तव ओजः ऐश्वर्यं सामर्थ्यं उपसंहर आच्छादय इति गुरुभीष्मपुरोगमेषु घुष्यत्स सत्स कुशेशयाक्षः कृष्णः निमिषेण नेत्र-

संस्तूयमानचरितस्य जनैस्त्रिलोकीसाधारणीकृतकृपास्य हरेः प्रसादात् चक्षुष्मतां समधिरुह्य धुरं मुहूर्तभूयस्ततोऽप्यवतता
र स भूमिपालः ॥ ५२ ॥ ओजस्तवेदमुपसंहर माधवेति घुष्यत्स सत्स गुरुभीष्मपुरोगमेषु घोरं विहाय निमिषेण कुशेशया
क्षो गोपीदृशां कुतुकहेतुमवापरूपं ॥ ५३ ॥ गद्यं ॥ ततस्तादृशं निरूपमानं तस्य महिमानमनुभूय चरितार्थो मुनिसार्थः
समुपसृत्य शांतमूर्तिं तमेवमस्तौषीत् भगवन्महात्मभिरपि योगिभिरविदितप्रभावाय तस्मै प्रभवे भवते भगवते नमः ॥ १० ॥ ॥

निमेषात्मकात्यल्पकालेन घोरं रूपं विहाय गोपीदृशां कुतुकहेतुं कुतुकदायिरूपं अवापस्वीचकारेत्यर्थः ॥ ५३ ॥ ग० ततः तादृशं निरूपमानं अलौकिकं-
तस्य कृष्णस्य महिमानं अनुभूय चरितार्थः कृतार्थः मुनिसार्थः ऋषिसमूहः शांतमूर्तिं समुपसृत्य समीपंगत्वा एवं वक्ष्यमाणप्रकारेण अस्तावीत् हे भगवन्
महात्मभिः महाप्रभायैः योगिभिरपि अविदितप्रभावाय तस्मै भगवते षडैश्वर्यसंपन्नाय ते नमोस्तु ॥ १० ॥ ॥ ५३ ॥ ॥ ५३ ॥

प० तामेव दशावतारस्कृतिं दुग्धांबुराशीत्यादिभिर्दशभिः पद्यैराह यः भगवान् दुग्धांबुराशोः क्षीरसमुद्रस्य तनया लक्ष्मीः तस्याः नयनद्वयेन तुल्या आकृतिः शरीराकारो यस्य तस्य भावस्तत्त्वं तेन यो महिमा तदेकदेशे नयनसादृश्यलाभात् स्वस्मिन्महत्त्वं उपगंतुं प्राप्तुमिव भुवि मत्स्यत्वं एत्यप्राप्य मध्ये समुद्रं समुद्रस्य मध्ये सरवैरिणा शंखास्फुरेणानीताः अनवीनाश्च ताः गावश्च अनवीनगव्यः ता अनादिवेदानित्यर्थः विचित्रे अचियेष ॥ ५४ ॥ यः कमठाकृतिः कूर्माकारः हिमांशोः चंद्रस्य मार्गरुधं मार्गरोधकमपि मंथानशैलं मंथनसाधनीभूतं मंदरपर्वतं अंगविषक्तिं अंगसंगं भजंति ये तथाभूतैः वीचीकणैः समुद्रलहरीविंदु-

दुग्धांबुराशितनयानयनद्वयेन तुल्याकृतित्वमहिमानमिवोपगंतुं मत्स्यत्वमेत्यभुवियः सरवैरिनीता मध्ये समुद्रमनवीनगवीर्विचित्रे ५४
मंथानशैलमपि मार्गरुधं हिमांशोर्वीचीकणैः सदृशमंगविषक्तिभाभिः काये बभार चरमे कमठाकृतिर्ये जीवा तु मुद्रमयितुं जलधेः सराणां ५५
दंष्ट्राग्रवर्तिकिटिवेषधरस्य यस्य क्षमामंडलं कुवल्याकरकोमलाभं ऊर्ध्वप्रसृतवर्षकावलिकावलीटप्राचट्पयोदवल्यस्य बभार लीलां ५६

भिः सदृशं यथा तथा चरमे काये पृष्ठभागे बभार दधार महापर्वतमपि जलविंदुवद्धारेति भावः अनेन कमठाकृतेः परममहत्त्वं ध्वन्यते किमर्थं बभार तदाह-
जलधेः सकाशात् सुराणां जीवा तुं जीवनौषधं अमृतं उद्गमयितुं ॥ ५४ ॥ किटिवेषधरस्य वराहाकृतेः यस्य दंष्ट्राग्रवर्तिकुवल्याकरवत् उत्पलविशिष्टसरोवर-
वत् कोमलामनोहरा आभा यस्य तत् क्षमामंडलं ऊर्ध्वप्रसृता उपरि प्रसरणशीला यावकावलिका तथा अवलीटं युक्तं यत् प्राचट्पयोदवल्यं वर्षाकालिक-
मेघमंडलं तस्य लीलां शोभां बभार अत्र वराहमेघमंडलयोः क्षमामंडलवकावलिकयोश्चोपमेयोपमानभावः ॥ ५६ ॥ ॥ ५५ ॥ ॥ ५६ ॥

धृतसिंहभावः धृतसिंहवेषः हिरण्यनाम्नः नोमेकदेशान्यायेन हिरण्यकशिपुनाम्नः इंद्रद्विषन् दैत्य एव मदगजः मत्तहस्ती तस्य पिशितस्तबकावलीनां मांसगो-
लकसमूहानां रसस्य भेदं रुचिविशेषं जिज्ञासमान इव ज्ञातुमिच्छन् निवस्तं भादुपेत्य आविर्भूय तं दैत्यं उरसिनखैः अभांक्षीत् व्यदारयत् ५७ यः याञ्चयाप-
दत्रयभूमियाञ्चयाप्रतारणवशात् वामनत्वं ह्रस्वत्वं अवलंब्य धृत्वा अधियज्ञवाटं यज्ञमंडपे बलिं निगृह्णन् स्वमिव स्वकीयवपुरिव सतांदुःखं खर्वतमं अत्यल्पं
आततान चकार स्वीयं पदक्रममिव पदत्यासमिव सतां सरवं उन्नतं महत् आततान ५८ यस्य आह्वेषु पुष्टेषु करे तांडवितः कुठारः पुरासृष्टौ सृष्ट्यारंभे मुखं च मु-

इंद्रद्विषन् मदगजस्य हिरण्यनाम्नो भेदं रसस्य पिशितस्तबकावलीनां जिज्ञासमान इव यो धृतसिंहभावः स्तं भादुपेत्य नखैः स्तमुरस्य भांक्षी-
त् ॥ ५७ ॥ याञ्चाप्रतारणवशादधियज्ञवाटं यो वामनत्वमवलंब्य बलिं निगृह्णन् दुःखं सतां स्वमिव खर्वतमं सरवं च स्वीयं पदक्रममिवो-
न्नतमाततान ५८ सृष्टौ पुरा मुखभुजोरुपदे सुरारे रंगं द्वितीयमभजत् किमु बंध्यभावं इत्येव संशयमशेषजनस्य चक्रे यस्याह्वेषु करे तांडवितः कुठारः ५९

जश्च ऊरुश्च पदं च तस्मिन् प्राण्यंगत्वा देकवद्भावः त-
न्मध्ये इत्यर्थः सुरारेः विराटरूपस्य विष्णोः द्वितीयं अंगं भुजः बंध्यभावं बंध्यत्वमभजत् किमु इत्येव संशयं अशेषजनस्य चक्रे सृष्ट्यारंभे विराटरू-
पस्य पुरुषस्य मुखभुजोरुपदावयवेष्वो ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यशूद्रवर्णजाताः तथा च श्रुतिः ब्राह्मणोऽस्य मुखमासीदित्यादिः क्षत्रियकृतस्वपितृह-
ननक्रुद्धेन परशुरामेण परशुना सर्वक्षत्रियहननादयं संशयः ॥ ५९ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥

यस्य पदाब्जधूलिः सुनेः गौतमचक्षुषेः श्वश्रूः अजनिजाता दाशरथिरामस्य पादरजसा गौतमभार्या हित्योत्थारात् अहित्यायाः धूलिजन्यत्वेन धूलेः श्वश्रूत्वं यत्
 कृष्टं आकृष्टं धनुः ईशधनुः शरव्यस्य लक्ष्यस्य कृत्यं द्विधा भवनरूपकार्यं आप प्राप बाणमोचनानंतरं लक्ष्ये द्वे विध्यं भवति तत्पुनैषानुभूतमित्यर्थः यस्माद्वि
 या अधिरपि अकंदुः खंपातीत्यकंपंदुः खदमित्यर्थः कंपं आगात् प्राप लंकागमनसमये स्वकृतमार्गप्रतिबंधेन कुट्टं रामं दृष्ट्वा शोषणभयात् समुद्रः कंपं प्रापे
 त्यर्थः यद्वा अकंपं कंपाभावं स्तब्धतामपि प्राप रहस्युपांशुशब्दश्रवणाय हस्तसंज्ञया चोषवारणात् स्तब्धीभावः बिभीषण एव यस्य पत्रिणः बाणस्य विचसः

श्वश्रू सुने रजनियस्य पदाब्जधूलिर्यत्कृष्टमीशधनुरापशरव्यकृत्यं यस्माद्वि या अधिरपि कंपमकंपमागाद्यत्पत्रिणो विचस एव बिभीषणो भू
 त् ६० हन्यामहं युधिरि पून हमेव हन्यामित्येव यन्मुसललांगलयोर्विवादः यस्यांबरं निजरुचिप्रतिमल्लवर्णं यत्षष्ठसंस्करणमासवपान
 माहुः ६१

भोज्यावशेषो भून् यस्य बाणेन सर्वराक्षसाहताः बिभीषण एव शरणागमनात् अवशिष्ट इति भावः अमृतं विचसो यज्ञशे
 षभोजनशेषयोरित्यमरः ॥ ६० ॥ अहं युधिरि पून हन्यां अहमेवरि पून हन्यां त्वन्न इत्येव एतादृश एव यस्य भगवतः मुसललांगलयोः आयुधयोः वि
 वाहः वाक्कुलहः आसीत् यस्य अंबरं वस्त्रं निजरुचिः स्वशरीरशुभ्रकान्तेः प्रतिमल्लः प्रतिमदः वर्णायस्य तथा भूतमासीत् नीलवर्णमासीदित्यर्थः
 शुभ्रवर्णकृष्णवर्णविरोधादियमुक्तिः यस्य आसवपानं मधुपानं षष्ठसंस्करणं षष्ठसंस्कारं अन्नप्राशनमाहुः यस्य बालप्रभृति अन्नप्राशनापेक्ष
 या आसवप्राशनं प्रियमित्यर्थः बलभद्रस्य अष्टमावतारत्वमतामिप्रायेणेयमुक्तिः ॥ ६१ ॥

॥ ६१ ॥

॥ ६१ ॥

॥ ६१ ॥

चं.भा.
१५

यः पूतनायाः स्नानपानसमये सति प्राणानपि परमोपदंशं भोजनक्रियायाः सौकर्यकारि परमं व्यंजनं प्रविदधे चक्रे स्तन्यपानसमये शाकाद्युपदंशस्या
नेतस्याः प्राणान् चक्रे इत्यर्थः प्राणैः सह स्तन्यं पपायित्वा भावः येन भगवता हेतुभूतेन नारीमुदे सत्यभामा प्रीत्येनाकाधिपस्य इंद्रस्य वनभूरपि सद्यः पदन
रवं पचापदनरवपाककत्री अतितप्ता आसीत् नरकास्तरवधानंतरं अदित्यै कुंडलार्पणाय सत्यभामया सह स्वर्गं गते कृष्णे सत्यभामा प्रार्थनया कल्प
वृक्षपारिजातापहरणात् छायाभावेन नंदनवनभूः सूर्यतापेन तप्ता भवत् इति भावः पुराणांतरोक्त्या कृष्णस्यैव बौद्धावतारत्वं स्वीकृत्योक्तिः ॥ ६२ ॥

यस्तन्यपानसमये सति पूतनायाः प्राणानपि प्रविदधे परमोपदंशं नाकाधिपस्य वनभूरपियेन सद्यो नारीमुदे पद
नरवं पचधूलिरासीत् ॥ ६२ ॥ वार्यस्तपोधनवरेण्यमनःखलीनैस्तृण्यां मुहुः कवलयनूजगदार्तिरूपां नीचान्नि
धातुमसुरान् निजशृंगतुल्यान् कोपादुदेष्यति च यः कुहनातुरंगः ॥ ६३ ॥

यः कुहनया कपटेन तुरंगः नीचान् यवनरूपान् असुरान् निजशृंगेण तुल्यान् वधेनाभावरूपान् विधातुं कर्तुं कोपादुदेष्यति अवतरिष्यति अ
श्वस्य यथाशृंगाभावः तथा वधेन असुराणामभावः तं कर्तुं उदेष्यतीति भावः कीदृशस्तुरंगः तपोधनेषु वरेण्यानां श्रेष्ठानां मनोरूपैः खलीनैः मुख
रज्जुभिः वार्यः स्वाधीनः करणीयः पुनः कीदृशः जगदार्तिरूपां जगत्संबन्धिनीया आर्तिः असुरादिदुष्टपीडातद्रूपां तृण्यां तृणसमूहं मुहुः कव
लयन् भक्षयन् दूरीकुर्वन्नित्यर्थः अत्राश्वारोहापेक्षया श्वस्य प्राधान्यविवक्षये यमुक्तिः ॥ ६३ ॥ ॥ इति दशावताररहस्यं ॥ ॥ ७३ ॥

टी.स्त.
८

१५

अथ यथार्थैः अर्थमनतिक्रम्य वर्तमानैः एतैः स्तवैः हृष्टमनाः मंदस्मितं तस्य श्रिया शोभया मधुरः संदरः अधरोष्ठो यस्य सः पीते वाससी वस्त्रे यस्य-
सः कृष्णः पीठात् तृंगा मंचकात् उदस्यात् उत्तस्थौ कस्मात्कद्व मेघस्य शावः शिशुः मेरोः नितंबादिव कटकादिव ॥ ६४ ॥ कैठभरिपुः कृष्णः आस्था-
नात् सभायाः बहिः एत्य तं गां गेयं भीष्मं आलिंग्य भूपं धृतराष्ट्रं पश्चार्थे पृष्ठभागे परिमृश्य हस्तस्पर्शं कृत्वा इतरान् सर्वान् कुरुन् आपृच्छ्य स्वगमनप्र-
भं कृत्वा विदुरं मूर्ध्नि अतिचिरेण प्रेमातिरेकात् बहुकालं आघ्राय च ह्यैः युक्तं शतांगं रथं आरूढः अंतः अंतः करणे पांडवान् स्मरन् सन् विराटनगरीम्

एतैः स्तवैर्हृष्टमना यथार्थैर्मंदस्मितश्रीमधुराधरोष्ठः पीठादुदस्यादथ पीतवासा मेरोर्नितंबादिव मेघशावः ६४ आस्थानाद्बहिरेत्यकै-
ठभरिपुर्गां गेयमालिंग्य तं पश्चार्थे परिमृश्य भूपमितरान् आपृच्छ्य सर्वान् कुरुन् आघ्रायातिचिरेण मूर्ध्नि विदुरं युक्तं शतांगं ह्यैरारूढो
भिययो विराटनगरीमंतः स्मरन् पांडवान् ६५ श्रुत्वा ततः परमतं पुरुषोत्तमात्ते फेनायमानरणसन्नहनाब्धिपूराः आराधयन् वि-
धिवदस्त्रगणं श्मशाने पीतां वमंतमिव कांतिमिषेण धूम्यां ॥ ६६ ॥ ॥ ६७ ॥ ॥ ६८ ॥ ॥ ६९ ॥

भिययो अभिमुखं जगाम ॥ ६५ ॥ ततः पुरुषोत्तमात् कृष्णात्परेषां दुर्योधनादिशत्रूणां मतं दायानर्पणपूर्वकयुद्धकरणलक्षणं श्रुत्वा फेनायमानः
फेनमुद्धमन् रणसन्नहनमेव युद्धसन्नत्येतैव अब्धिपूरायेषां ते तथाभूताः संक्षिप्तसेनासमुद्रा इत्यर्थः ते पांडवाः अस्त्रगणं पाशुपतब्राह्माद्यस्त्रस-
मूहं विधिवदाराधयन् आराधितवंतः कीदृशमस्त्रगणं श्मशाने पीतां धूम्यां धूमसमूहं कांतिमिषेण वमंतमिव कांत्यादेदीप्यमानमित्यर्थः ॥ ६६ ॥ ॥ ६७ ॥

चं. भा.
१६

अत्रांतरे ॥ युद्धनिश्चये उभयसेनासन्नत्यतासमयेततः परं कृत्यविदां यस्मिन्समये यत्कर्तव्यं तज्ज्ञानतांमध्ये पुरोगा अग्रेसरा पृथाजङ्गकुमारिकायाः
जाह्नव्याः तटीवने तपस्यंतं तं कर्णं अवाप प्राप अस्याः पृथायाः प्रवृत्तिः आगमनं तु तस्य कर्णे श्रोत्रे किंचिदपि न अवाप तस्य समाध्यवस्थायां सत्यां क
र्णेनास्याः आगमनं न ज्ञातमित्यर्थः ॥ ६७ ॥ कवचस्य सहजकवचस्य उत्कर्तनेन इंद्राय दातुं छेदनेन झर्झरितानि निस्तेजो न तया कृशी भूतानि अंगानि
अवयवाः यस्य सः कवचोत्कर्तन झर्झरितांगः ततः अनुकंपायां कप्रत्ययः तस्मिन्नपि कमनीयः शोभाभरो यस्य तस्मिन्ननुजे पुत्रे कर्णे नलि

अत्रांतरे ॥ ततः परं जङ्गकुमारिकायास्तटीवने कृत्यविदां पुरोगा पृथा तपस्यंतं मवाप कर्णं कर्णे प्रवृत्तिस्तु न किंचिदस्याः ६७
कमनीययशोभरेतनूजैकवचोत्कर्तन झर्झरांगकेपि नलिनान्मृदुलं नरेन्द्रपल्यानयनं तत्र चिरेण संचचार ६८ सतत्र पूतः
सवनाभिषेकैस्तपोवसाने तपनस्य सूनुः श्रोत्रे वितेने शुचि मक्षमालां नेत्रे च राज्ञीं निकटप्रपन्नाम् ॥ ६९ ॥ ॥

नात्कमलात् मृदुलं नरेन्द्रपल्याः पृथायाः नयनं चिरेण संचचार जन्मसमये दृष्टं पुत्रं पुनरिदानीं सादरमवलोकयामासेत्यर्थः ॥ ६८ ॥ तत्र व
ने सवनाभिषेकैः त्रिकालस्नानैः पूतः सः तपनसूनुः कर्णः तपसः अवसाने शुचिं अक्षमालां रुद्राक्षमालां श्रोत्रे कर्णे वितेने स्थापयामासनि
कटे समीपे प्रपन्नां राज्ञीं पृथां वितेने तां ददर्शेत्यर्थः ॥ ६९ ॥ ॥ ६९ ॥ ॥ ६९ ॥ ॥ ६९ ॥

टी. स्त.
८

१६

पदयोः विनतेः प्रणामात् अनंतरं विहिता शीः दत्ता शीर्वादातं स्तुतं कर्णपरिरम्भ्य आलिंग्य धर्मस्तुतादिषु युधिष्ठिरादिषु उभयीं द्विविधां पंचतां पंचत्वसं
ख्यां मरणं च परिहर्तुं निराकर्तुं उवाच कर्णस्य पुत्रेषु गणनात् षट्त्वं संख्याया पंचत्वसंख्यापरिहारः तथा धर्मादिषु बंधुत्वज्ञानेन तत्पक्षे प्रविष्टस्य तद्धननपरि
हारश्चेति भावः ॥ ७० ॥ अर्थातिकोमलामंत्रणे अयिवत्स अर्थिनां पात्रकानां भाग्यं त्वं रवेरनुग्रहात् मयि अजनिष्ठाः जातः मत्पुत्रोसीत्यर्थः सूतजातीयोरा

विनतेः पदयोरनंतरं विहिता शीः परिरम्भ्य तं स्तुतं परिहर्तुमुवाच पंचतामुभयीं धर्मस्तुतादिसूनुषु ७० अयिव
त्सरवेरनुग्रहादजनिष्ठामयि भाग्यमर्थिनां तनुरक्षणमात्रकारिणो तव राधाधिरथौ न जन्मभूः ७१ जहीहि
राधातनयत्वं बुद्धिं सौहेव दुर्योधनसौहृदेन गृहाण वाण्यासहधर्म्यामे सहोदरान् धर्मतनूजसुरव्यान् ७२ ॥

धाधिरथौ तु तव तनोः रक्षणमात्रकारिणौ त्वत्पोषको मातापितरावित्यर्थः जन्मभूः जन्मस्थानं जन्महेतून् भवतः ॥ ७१ ॥ मत्पुत्रत्वात् महत्वनानुसर
णं कुर्वित्याह जहीति दुर्योधनस्य सौहृदेन मित्रत्वेन सौहेव राधातनयत्वं स्वस्मिन् राधापुत्रत्वमिति बुद्धिः तां जहीहि त्यज धर्म्या धर्मादनपेतयामेवाण्या
सहधर्मतनूजसुरव्यान् युधिष्ठिरप्रसुरवान् सहोदरान् सोदर्यबंधून् गृहाण आत्मीयत्वेन स्वीकुरुष्व ॥ ७२ ॥

॥ ७१ ॥

॥ ७२ ॥

मद्वचनानुसरणं अवश्यं कर्तव्यमन्यथा तवापकीर्तिः स्यादित्याह यस्मादिति त्वं यस्मै कस्मै च न पुरुषाय प्रार्थना तुल्यकालं यथा तथा सहजकवचं ददाति त
था भूतोसि अतः सकरतमे अतिशयेन कर्तुं शक्ये मातुः मम साक्षात् निदेशो आज्ञाविषये मंदभावं आलस्यं माकृथाः यस्य पुरुषस्य चेतः गुरुजनवचनस्य
अनुष्ठितौ कर्तव्यतायां पाराङ्मुख्यं पाराङ्मुखतां विधत्ते वचनानुसरणं न करोतीत्यर्थः तस्मै पुरुषाय इदं अखिलं जगत् मुखेन धिक् शब्दस्याभिधेयं अर्थं निंदा
मित्यर्थः दोग्धिददाति वदतीत्यर्थः ॥ ७३ ॥ ग० कर्णः इति भाषणसमये मुखविबरेण दशनकिरणानां व्याजात्कपटात् अंतःशरीरमध्ये चिरं रक्षितं तस्य कर्णस्य-

यस्मै कस्मै च न त्वं सहजकवचदः प्रार्थना तुल्यकालं मातुः साक्षात् निदेशो मम सकरतमे माकृथा मंदभावं पाराङ्मुख्यं विधत्ते गुरुजनवच
नानुष्ठितौ यस्य चेतो धिक् शब्दस्याभिधेयं जगदिदं अखिलं दोग्धितस्मै मुखेन ॥ ७३ ॥ ग० इति दशनकिरणव्याजादंतश्चिरं रक्षितं त
दं शास्त्रन्यं प्रकाशयंत्या इव कुंत्या निदेशं कर्णं कर्णदेशाध्वनीतं विधाय साकं मंजलिना समुचितमुत्तरं बंधं ॥ ११ ॥ पद्यं ॥ भोजान्ववा
यो भुवने प्रतीतः कुलं कुरूणां च तथा ह्येस्मिन् तवां बजन्मोपयमोत्सवौ चेत्येव जागर्त्युचितज्ञभावः ॥ ७४ ॥ अंशं भागं स्तन्यं स्तनसंब
धि क्षीरं प्रकाशयंत्या इव प्रकटयंत्या इव कुंत्याः निदेशं कर्णदेशे श्रोत्रदेशे अध्वनीनं पांथं विधाय श्रुत्येत्यर्थः अंजलिना साकं समुचितं योग्यं उत्तरं बंधं ददा
वित्यर्थः ॥ ११ ॥ प० हे अंबमातः भोजान्ववायः यादववंशः भुवने प्रतीतः प्रसिद्धः तथा कुरूणां कुलं च प्रतीतं अस्मिन्द्वये तव जन्मोपयमोत्सवौ क्रमेण ज
न्मविवाहोत्सवौ स्तश्चेत्तर्हित्वयेव उचितज्ञभावः उचितज्ञता जागर्ति एतद्विषये त्वय्येव विचार कर्तव्यतेति भावः ॥ ७४ ॥ ॥ ७५ ॥ ॥ ७६ ॥

त्वद्वचनानुसरणे ममकृतघ्नतास्यादित्याह अंगेति हेकर्णशूर जनेषु अग्रगेण पुरःसरेण त्वयामे अंगयोः शरीरदेशा विशेषयोः ह्यं परिपालनीयं त्वया अं
गदेशोपभोगं कृत्वा मद्रक्षणं कर्तव्यं एवमुक्तायः दुर्योधनः तत् ह्यं मे मम वशे अधीनतायां विततान चकार तस्यापि सरव्यं उपेक्षणीयं किं सर्वथानोपेक्षा
हमित्यर्थः ॥७५॥ कृतघ्नता तु महादोष इत्याह परस्येति संतः सदसद्विचारशीलाः कृतघ्नतामेव परस्य लोकस्य स्वर्गादेः गतेः प्राप्तेः विघ्नं प्रतिबंधकं च

अंगह्यं मे परिपालनीयं कर्णत्वया शूरजनाग्रगेण एवं वशे मे विततान यस्तत्तस्यापि सरव्यं किमुपेक्षणीयं ७५
परस्य लोकस्य गते हि विघ्नं कृतघ्नतामेव च दंतिसंतः सानस्पृशेन्मामधुना यथा त्वं तथा प्रसीदां बहूपार्द्रचित्ता ७६
इतिवादिनो रविसूतस्य मानसं न निवर्तते स्म धृतराष्ट्रं न दनात् अपितु स्वकीयतनयां महाभुजां न वाप्यकाममियमेव केवलं ७७ ॥ ७५ ॥
इतिभारतचंपौ अष्टमः स्तवकः समाप्तः ॥ ७५ ॥ ॥ ७५ ॥

दंतिसिद्धं हे अंब अधुना सा कृतघ्नता मां यथानस्पृशेत् तथा त्वं दयार्द्रचित्ता प्रसीद ॥७६॥ इतिवादिनः उक्तवतः रविसूतस्य कर्णस्य मानसं धृतराष्ट्रं न दनात्
न निवर्तते स्म अपितु महाभुजात् स्वकीयतनयात् कर्णात्कामं मनोरथं अनवाप्य केवलं स्वयमेव निवर्तते स्म ॥७७॥ ॥ इति श्रीमदनंतमदृकृतचंपू
भारतटीकायां श्रीखंडोपाह्वबाजीरावात्मजनारायणसूरिविरचितायां अष्टमस्तवकः समाप्तिमगमत् ॥ ७५ ॥ ॥ ७५ ॥ ॥ ७५ ॥ ॥ ७५ ॥

१८

इति अष्टमः स्तवकः समाप्तः ॥ श्रीकृष्णाय नमः

दी.स.

८

१८

[OrderDescription]
,CREATED=02.12.19 10:25
,TRANSFERRED=2019/12/02 at 10:29:24
,PAGES=38
,TYPE=STD
,NAME=S0002237
,Book Name=M-302-BHARAT CHAMPU
,ORDER_TEXT=
,[PAGELIST]
,FILE1=00000001.TIF
,FILE2=00000002.TIF
,FILE3=00000003.TIF
,FILE4=00000004.TIF
,FILE5=00000005.TIF
,FILE6=00000006.TIF
,FILE7=00000007.TIF
,FILE8=00000008.TIF

FILE9=00000009.TIF
,FILE10=00000010.TIF
,FILE11=00000011.TIF
,FILE12=00000012.TIF
,FILE13=00000013.TIF
,FILE14=00000014.TIF
,FILE15=00000015.TIF
,FILE16=00000016.TIF
,FILE17=00000017.TIF
,FILE18=00000018.TIF
,FILE19=00000019.TIF
,FILE20=00000020.TIF
,FILE21=00000021.TIF
,FILE22=00000022.TIF
,FILE23=00000023.TIF
,FILE24=00000024.TIF
,FILE25=00000025.TIF

FILE26=00000026.TIF
,FILE27=00000027.TIF
,FILE28=00000028.TIF
,FILE29=00000029.TIF
,FILE30=00000030.TIF
,FILE31=00000031.TIF
,FILE32=00000032.TIF
,FILE33=00000033.TIF
,FILE34=00000034.TIF
,FILE35=00000035.TIF
,FILE36=00000036.TIF
,FILE37=00000037.TIF
,FILE38=00000038.TIF
,